

Naděje je klíčem lepšího života

„Všechno je jen chemie a ani já nejsem výjimkou.“

Stojím tu už více než sto let a stále mě neboli nohy. Vidím a slyším všechno, a všude. Mám pevné základy; kam mě postavili, tam jsem zůstala stát. Jsem špinavá, ušmudlaná, plná lidských přiběhů. Už mě sice nebavi být na jednom místě, ráda bych odešla z tohoto smutného a temného prostředí, ale vždy, když se o mě lidé opírají a nařikají na své životy, uvědomím si, že mě potřebuji. Někoho, kdo je vyslechne. Tak jen mlčím a poslouchám ty lidské hlasy vzlykající a prosící o boží milost na Zemi. Ale vždy si i navzdory všemu o mě jen otřou slzy a jdou vstříc svému osudu.

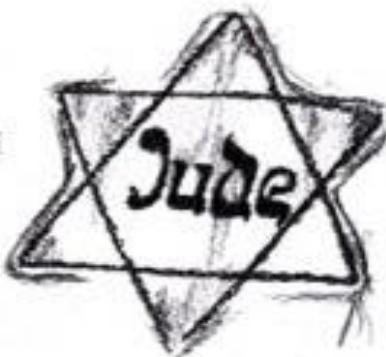
Jsou slabí a vyčerpaní, snaží se však i přesto kulturně žít a fungovat. Možná proto, aby se osvobozovali od svých myšlenek kříčících s kapkou naděje do prázdná o tom, co je ještě čeká.

Vidim, jak se malé skupinky lidí scházejí před divadlem. Mají jiskru v očích, smějí se, i když uvnitř sebe skrývají slzy a bolest. Přesto však hraje role divadelních postav a dávají silu nejen sobě, ale hlavně svým kamarádům. To je činí svobodnými a volnými. Divadlo se pro ně stává spasitelem všech těch promarněných, nemocných a smutných duši. Lidé mi šeptají, že to je jejich vášeň. Mají možnosti zahrát si role lidi s lepšími osudy, než mají oni sami. Pomáhá jim to přemýšlet aspoň na sebemenší chvíli pozitivně. V naději, že jednoho dne porazi obrovské temné zlo.

Ačkoliv plakat nedokážu, niči mě pohled na ty vystrašené tváře dětí, které si neuvědomují, v jak špatné době se narodily a kde právě jsou. Mám pocit, že je to až nespravedlivé. Choroby, různé nemoci, infekční nákazy, pokusy na lidech, to všechno je každodenní příčina ztracených životů. Zbytečně ztracených životů, které si bezpochybně nezasloužily ukončit žití tady na Zemi.

Lidé jsou odvezeni přímo z ulic města vlakovým transportem do dalších táborů, jejich těla jsou hozena k hromadě ostatních těl a poté spálena. Žádné hroby, žádná čest.

Zuřivost, šílenství, vražedný rej bláznů, kteří zabijejí nevinné lidé po statisících jen proto, že to jsou Židé?

Jedna milá, krásná dívka si ke mně chodila sedávat skoro každý den. Říkali jí Anna a pocházela ze sirotčince. Měla dlouhé hnědé vlasy, o které později přišla. Její oči zářily na celý svět, i navzdory tomu, že dlouhé noci přebývaly modré panenky v horkých pramenech slz. Pokud se usmála, a tomu nebývalo často, lidé okolo ní pocitili naději. Byla jako anděl. Anděl bez křídel...

Vyprávěla mi nejrůznější příběhy z tak krátkého života, který žila. Ve svých dětských letech toužila být zdravotní sestřičkou. Navštěvovala školu v nedaleké Praze. Jednoho dne svolala paní ředitelku schůzi všech studentů ve školní jídelně. Oznámila, že dobrovolní žáci odjedou, aby se starali o nemocné v Terezíně. Anna se s úsměvem přihlásila... Možná, že to byla její osudová chyba. Když dorazila do Ghetta, zatajil se jí dech. I přes vynucené pokoušení se o kultum žít tady pocitila chlad, bolest a temno. Rozhodla se, že udělá vše, co bude v jejích silách, pro vyléčení všech těch nemocných duši.

Sprátelila se tu s mnoha lidmi. Nejvíce si však rozuměla s nemocnou paní, o kterou se starala. Jmenovala se Emilie. Emilie a Anna byly zkrátka velmi dobré kamarádky. Ovšem po čase se do Terezína příhнал tyfus. Pohitil skoro vše živé, hlavně staré lidí a nemocné. Nezapomněl ani na Emilii. Její smrt Annu velice zasáhla. Plakala celé dny i noci, hlavou se jí mihaly vzpomínky a oči se leskly slzami. Uvědomila si, že se s nikým necitila tak dobře. Emiliina smrt Anně změnila pohled na život a rozhodla se více pomáhat nemocným a bojovat za zdraví. Jak si usmyslela, tak učinila. Nebylo to lehké, ale snažila se ze všech sil. Vzpomínala na svou kamarádku jako na silnou osobu. Když nemocným pacientům vyprávěla historky, nikdy se nezapomněla zmínit o této úžasné ženě.

Po čase se dozvěděla, že Emilie, ta kamarádka, ta paní, se kterou ráda trávila den co den, byla její matka s židovským původem, o které si myslela, že je dávno mrtvá. Tato zpráva ji výrazně ovlivnila a opět velice zasáhla. Pravděpodobně o tom Emilie věděla, ale nechtěla, aby ji vlastní dcera viděla na smrtelném lůžku slabou, nemohoucí a vyhladovělou na kost. Vlastně ani nevím, jak to s Annou dopadlo, někdy na ni myslím, ale jsem přesvědčena, že si splnila svůj mladý sen. Být milou zdravotní sestrou. Byla stejná jako její matka... Silná a velká osobnost.

Přestože má nacistický režim děsivě zvrácenou a vražednou logiku, úmyslně přečeřovanou nacistickou propagandou, tajně doufám, že se lidé budoucích generací z těchto dějin ponaučí a budou si vážit svých klidných životů. Každý příběh má své emoce a každý konec je novým začátkem.

Stojím tu už více než sto let a stále mě neboli nohy. Lidé na mě malují, vyrývají do mě různé kresby a nápisy, na které se chodí dívat, když jim je nejhůř. Myslím, že jim to dodává naději a víru v lepší dny. Tajně věřím, že jednou toto zlo, tato válka skončí. Co jiného mi také vlastně zbývá...

Jsem jen pouhou zdí v Terezínském Ghettu!

Terezínské Ghetto, rok 1943